

Ako malú pinku odfúkol vietor

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Počas mája sa v dolinke Olinke rodí najviac nového života. V lesných, lúčnych, riečnych i horských zátišiach rozkvitajú krásne voňavé kvety. Vtáčikom sa po trpezlivom zahrievaní liahnu z vajčiek holiatka a zvieratám sa rodia prvé mláďatka.

Počas jednej jari sa pinke Ine vyľahlo z vajčiek päť maličkých mláďat. Pinka Ina ich vedno so svojim partnerom vzorne vchovávala. Keď natoľko podrástli, že mohli opustiť rodné hniezdo, vyšikovala ich mamka pinka na konáre slivky Ivky. Tam si malé, všetečné pinky vystierali krídelká a učili sa nimi mávať. Kým pre ne rodičia zháňali výživnú potravu, pinky cvičili a cvičili. Po pár dňoch zmocneli tak, že vládali preletieť krátku vzdialenosť medzi konármi. Nečudo preto, že zvedavosť malých, ešte neskúsených piniek, na to, aké je ozajstné lietanie v povetrí, bola veľká.

Pinka Inka - pinka lesná

Aj keď sa pinky už cítili byť dostatočne silné aby mohli vyskúšať svoje perute, nenašli ešte v sebe dost' odvahy, aby sa pokúsili prvýkrát vzlietnuť. Jedna malá pinka sa však na sklonku dňa pri prudkom mávaní krídelkami vznieslo z konára privysoko. Zafúkal vietor a začal ho unášať z rodnej slivky Ivky. Keď si pinka uvedomila čo sa deje, začala kričať o pomoc: - *Pomôžte mi! Vietor ma chytil do svojho náručia a unáša ma lesom kdesi do neznáma!*

Nanešťastie rodičia pinky boli ďaleko na to, aby mohli počuť volanie svojho mláďatka. Vietor odniesol pinku hlboko do lesa. Tam po dlhom lete pristála pod strýkom Bukom.

- *Kde som sa to ocitla?* - zvolala nahlas plačlivým hlasom. - *Čo len so mnou teraz bude? Ako ma tu nájdú moji rodičia?*

NA TÚRU S NATUROU

Uplakaný hlások malej pinky započul strýko Buk, ktorý sa mu pekne prihovril: - *A čože tak nariekaš?*

- *Ako by som nenariekalo, keď som sa stratilo mojim dobrým rodičom,* - odvetila pinka. - *Určite sa teraz strachujú, kde som sa im len mohla podieť. Ako im však dať vedieť, kam ma až vietor zavial?*

- *Tak ty si sa zatúlalo sem až od slivky Ivky.* - čudoval sa strýko Buk. - *Hoci ja ako strom nemôžem ani chodiť ani lietať, slivku Ivku veľmi dobre poznám. Vtáčiky i zvieratá mi vždy porozprávajú všetko o tom, čo sa deje v dolinke Olinke. Neplač už, ja ti v trápení pomôžem. Musíme však vyčkať nového dňa, aby som po odkázal tesárikovi Triesočkovi kde ťa má mamka hľadať.*

- *Ty mi naozaj môžeš v mojom trápení pomôcť?* - neveriacky sa pýtala pinka.

- *Keď ti vravím, že ti pomôžem, tak mi ver,* - odvetil Buk. - *Teraz sa však ukry medzi listy aby ťa tu nenašiel kuvik Buvik, lebo potom by si sa veru už nemuselo dožiť rána.* - *A čo vari ten kuvik Buvik nie je priateľský vtáčik?* - čudovala sa pinka.

- *Veruže nie,* - odvetil stroho strýko Buk. - *Kuvika sa v lesnom zátiší dolinky Olinky bojí každé malé vtáčatko a myška. To ťa vari tvoja mamka ešte neupozornila, že sa mu musíš vyhýbať?*

- *Veru nie,* - odpovedala malá pinka. - *Zatiaľ nás učila spoznávať len niektoré kvety, vtáčiky a zvieratá, s ktorými sme sa stretli v okolí slivky Ivky.*

- *To nič, že ešte veľa stvorení z dolinky Olinky nepoznáš,* - vravel strýko Buk. - *Kým sa s mamkou a ockom rozlúčiš, naučíš sa o živote v dolinke Olinke všetko. Teraz sa však už musíš uložiť spať, lebo pred zajtrajším návratom domov, na slivku Ivku, musíš mať veľa síl.*

A tak sa malá pinka uložilo na spánok na vetvičke strýka Buka. Hoci sa noci bálo, napokon usnulo. Tesárik Triesoček ešte pred zotmením zaletel za rodičmi stratenej pinky a oznámil im, kam ho vietor zanesol. Ráno sa pinka strýkovi Bukovi poďakovalo za ochranu a pobralo sa v sprievode svojich milujúcich rodičov domov. To bolo ale radosti, keď sa vrátilo na rodnú slivku Ivku. Súrodenci ho už oplakávali, mysleli si, že nie je medzi živými. Veľmi sa báli sa o svoju sestričku, a tak celú noc prebdeli. Ďalšiu noc však už celá rodina piniek spala spokojne, keďže už boli zase všetci pekne spolu a v bezpečí.